

Melek Olmak

– ERHAN TIĞLI · 18 Ağustos 2024

MELEK OLMAK

Erhan Tıgılı

Halk arasında “ melek ” ya da “ melek gibi adam ” denildiği zaman etliye sütlüye karışmayan, suya sabuna dokunmayan kişi anlaşılır. Böyleleri gördükleri aksak eksik yanları, kötülükleri, çirkinlikleri görmezlikten gelirler. Herkesle iyi geçinirler, kimseyi rahatsız etmezler, eleştirmezler. Bir blog yazarı “ Şimdi Melek Olma Zamanı ” diye bir başlık atmış. Bu başlığı yadırgadım. Çünkü meleklerle “ kelek ” gözüyle bakılıyor günümüzde, sırtına vurup ağzından lokmasını alıyorlar bu tür kişilerin. Şeytan olmaya gerek yok ama meleklik de iyi bir şey değil yani. Yapılan kötülöklere ses çıkarmazsak, zalimlere karşı koymazsak onlara kalır meydan. Melek gibi olan adamlardan, “bana dokunmayan yılan bin yaşasın” diyen insanlardan yüz bulunca astar isterler, toplumu rahatsız ederler güzellik, iyilik düşmanları; buldukları yöreye korku salarlar, çevremizi kirletirler, hayatımızı allak bullak ederler... “Susma, sustukça sıra sana gelecek” sözü boşuna değil. Sustukça çoğalır zulümler, sustukça artar anarşi ve terör, yalan talan. Ona buna çatan, huzursuzluk çıkaran bir tip olun demiyoruz. “Kendi kendinize söylenmeyi bırakın, sesiniz biraz gür çıksın, haksızlıklara dur demesini bilin” diyoruz. İş işten geçtikten sonra hak aramaya kalkarsanız ya hak meşgul çıkar ya da atı alan Üsküdar’ı geçer, eliniz böğrünüzde kalakalırsınız.

Melek dedim de aklıma geldi. Çocuk annesine meleğin ne olduğunu sormuş. Anne de, “ Çok iyi, çok güzel olur melek, kanatları vardır, uçar” demiş.

Çocuk dudak bükmüş, “Bizim hizmetçinin kanatları yok ama” diye konuşmuş.

Anne şaşırması:

“Onu da nereden çıkardın? Hizmetçimizin adı melek değil ki” demiş.

“Peki, öyleyse babam ona niçin meleğim diyor?”

Anne bir şey diyememiş. Bir süre sonra hizmetçi ortalarda gözükmeyince çocuk merak etmiş, hizmetçinin nerede olduğunu sormuş.

Anne anlamlı bir gülüşle, “Uçtu evladım” demiş.

“İyi ama onun kanatları yoktu, nasıl uçtu?”

“Ben uçurdum çocuğum, demiş anne. Ona öyle bir kanat taktım ki, hemen evinde aldı soluğu!”

Adamın biri uçağa binmek istemiş, bir ses, “Sakın uçağa binme, düşecek” demiş. Adam bu sesi dinlemiş, uçağa binmemiş. Uçak düşmüş. Adam bir yere gitmek istemiş ama gene o ses, “Sakın oraya gitme. Olay çıkacak” demiş. Adam gitmemiş. Olay çıkmış, üç kişi ölmüş. Adam bir sokaktan geçerken ses bir daha konuşmuş, “Dur, yürüme, balkonda saksı düşecek” demiş. Adam durmuş. Balkondan saksı düşmüş, adam kurtulmuş. Adam merakla, “Sen de kimsin?” diye sormuş. Ses, “Ben senin iyilik meleğimin. Başına gelecek felaketlerden kurtulmanı sağlarım” demiş. Adam kızmış, “Mademki öyle, ben evlenirken nerelerdeydin?” diye bağırmış.

Öbür dünyada, baş melek, dünyada yaşarken kötülük yapmamış, iyi insanlara birer anahtar veriyor, “Bu anahtar falanca cennet köşkünün anahtarı. Al bunu, aç kapıyı, gir içeri. Orası senindir artık” diyormuş. Sıra işveli cilveli, güzel bir kıza gelmiş. Melek ona değişik bir anahtar verince kız şaşırması, “Bu hangi köşkün anahtarı?” diye sormuş.

“Bu anahtar cennet köşklerinin değil, benim evimin anahtarı yavrucuğum” demiş melek, çapkın bir gülüşle.

(Genç kızlar, her gördüğünüz iyi görünüşlü, temiz yüzlü, tatlı dilli erkeği melek sanmayın. Mutluluğun anahtarına kavuşayım derken papazı bulursunuz!)

Gene öbür dünyada, sorgu meleği önüne getirilen kişileri sorguya çekiyor, aldığı yanıtlara göre kimini cennete, kimini de cehenneme yolluyormuş. Sıra bir adama gelmiş. Melek ona dünyada ne yaptığını, nasıl yaşadığını sormuş.

“Kendi halimde yaşadım. Kimseyle kötü olmadım, işim gücümle uğraştım, ticaret yaptım, para kazandım” demiş adam.

Melek sorulara başlamış:

“Sevdin sevildin, âşık oldun mu?”

“Hayır efendim. Böyle gönül meseleleriyle kendimi üzmedim. Boş şeyler bunlar.”

“Sanat ve edebiyatla uğraştın mı, bilimle ilgilendin mi?”

“Böyle karın doyurmayan şeylere dönüp bakmadım.”

“Kitap okudun mu?”

“İşten okumaya fırsat bulamadım ki.”

“Zevk ve eğlenceyle aran nasıldı?”

“Günaha girmek için onlara da yaklaşmadım. Yani melek gibiydim sağlığımda.”

Sorgu meleği kafasını sallamış ve adamlarına:

“Çabuk bir kanat getirin bu adama!” diye bağırmış.

Adam sevinmiř:

“Melek mi oluyorum?” diye sormuş.

Melek gülmüř:

“Hayır, demiş. Kaz oluyorsun, kaz!”

Ya böyle iřte! Melek olayım derken kaz olmak da var iřin ucunda...

Onun için, melek olmayı, melek olmaya çalışmayı bırakalım da, insan olalım, insan!

şimdi melek değil insan olma zamanı. Bu řeref yeter de artar bize.

Erhan Tığlı